

THEATERGEZELSCHAP FORSITI'A

Een doorsnede van Brussel op de scène

Dokter Faust is soms een Brusselaar met Senegalese wortels, caracoles en soms evenzeer iets om te bezingen als liefde en verdriet. Onder de vleugels van drie Brusselse organisaties bewijst Forsiti'A sinds 2010 dat de wereld op een podium past, als je het maar wil.

Jozefien VAN HUFFEL

Vijf keer zou Forsiti'A zijn muziektheatervoorstelling *C'est pas parce que tu t'arrêtes de pédaler que ton vélo va s'arrêter* spelen, vorig jaar in november. De nummers en teksten raakten echter bij zoveel mensen een gevoelige snaar, dat het verhaal een reeks onverwachte wendingen nam. Het gezelschap kwam op televisie, nam een album op, trad vorige maand op in Lourdes en doet dat straks op het Antwerpse Theaterfestival.

Een „spot op het mooiste wat ons theaterland biedt”, een kans om alsnog kennis te maken met „de meest belangwekkende en toonaangevende voorstellingen van het afgelopen seizoen”. Dat is het Theaterfestival, elk jaar aan het einde van de zomer in Antwerpen. Tussen gevestigde waarden, van Jan Fabre tot Compagnie Cecilia, staat dit jaar ook een veelkleurige groep Brusselaars. De een heeft een leven op straat achter de rug, de ander een als ambtenaar, een derde een jeugd in Senegal.

„Een katholieke bankier in een rolstoel en een moslim, samen in de basiliek? Om te bleiten, zo schoon”

Samen creëerden de spelers van het gezelschap Forsiti'A en regisseurs Hans Van Cauwenberghe en Ciska Thomas, in de woorden van de Antwerpse festivaljury, „het summum van participatief theater: allesbehalve medelijden of exotische goedkeuring, maar juist een groot ontzag voor de menselijkheid op scène”.

Het tweetalige muziektheaterstuk heet *C'est pas parce que tu t'arrêtes de pédaler que t'on vélo va*

s'arrêter, het is niet omdat je stopt met trappen dat je fiets stopt. Het is de derde voorstelling van Forsiti'A in evenveel jaar. „Het project ontstond veeleer toevallig in 2010. Hobo, een dagcentrum voor thuislozen, kwam voor activiteiten naar gemeenschapscentrum De Markten. De mensen bleken interesse te hebben in theater”, vertelt Hilde Van Geel van De Markten. „Wij hadden materiaal en contacten. De samenwerking, sinds 2013 onder de naam Forsiti'A groeide elk jaar, zodat we ook link=Brussel zvw erbij betrokken, die werkt aan interculturele emancipatie.”

Het resultaat is een diverse spelersgroep van jonge moeders en gepensioneerden, nieuwkomers en geboren Belgen, mensen die in moeilijke sociale omstandigheden leven en mensen met een drukke baan. „Een doorsnede van de Brusselse bevolking”, zegt Van Geel. „Toen we ons vorige project evalueerden, een bewerking van *Faust* van Goethe, was hun voornaamste opmerking dat ze liever een eigen verhaal wilden brengen.”

Spek voor de bek van acteur en regisseur Hans Van Cauwenberghe, die in Antwerpen eerder een koor van mensen in armoede op poten zette. „Iedereen heeft iets te vertellen”, zegt hij. „Het ver-

Brusselaars met allerlei achtergronden vinden elkaar bij Forsiti'A. © Arno Maetens

haal van een gekleurde jongen die een bril opzet om er braver uit te zien en minder vaak door de politie tegengehouden te worden, dat is toch waardevol?” Uit de verhalen van de spelers groeiden de liederen en de voorstelling. Van Cauwenberghe: „Het succes maakt enerzijds dat de spelers voelen dat ze van betekenis zijn. Anderzijds ontsluit het de wereld voor het publiek.”

De titel van de voorstelling is het refrein van het lied *Vélo*. „Het vertelt het verhaal van een vrouw die vreest dat ze dezelfde fouten maakt als haar ouders, die haar dom noemden”, zegt Van Cauwenberghe. „Het is niet makkelijk een dergelijke cirkel te doorbreken, zelfs als je alles doet om het te stoppen.” „De zin kan ech-

ter voor iedereen iets anders betekenen”, vult speler Abdoulaye Gueye Badji aan. „Voor mij schept het een beeld van het leven als een afdaling. Je kunt niet alles onder controle houden, maar het is ook niet zo dat elk probleem per se een belemmering hoeft te zijn.”

Na de eerste voorstellingen van *C'est pas parce que...* volgde het televisieprogramma *Iedereen be-roemd* hoe de groep de nummers opnam in de studio. Dat ze vorige maand in Lourdes belandden, was echter toevallig. Hans Van Cauwenberghe kreeg de vraag van bisdom Antwerpen om met zijn koor, Onze Rijkdom, mee te reizen op bedevaart. Toen dat voor de zangers onmogelijk bleek, schoof hij de bal door naar

Forsiti'A. Iedereen was enthousiast en de groep trad drie keer op in Lourdes. „Voor tweehonderd mensen in een rolstoel en hun begeleiders”, zegt Van Cauwenberghe. „Het is schitterend als mensen die het zelf niet makkelijk hebben, anderen troost kunnen bieden.”

De reis was echter meer dan de optredens. „Mensen die voor het eerst de bergen zien, iemand met een verleden op straat die bloemen plukt voor een vrijwilligster, een katholieke bankdirecteur in een rolstoel en een moslim die samen de basiliek bezoeken en over religie praten. Ik vond het om te *bleiten, zo schoon*”, zegt Van Cauwenberghe. Gueye Badji: „We waren al een grote familie, maar in Lourdes werd die band nog sterker.”

C'est pas parce que..., op 3 en 4 september op het Theaterfestival in Antwerpen, op 14 oktober in cultureel centrum Jacques Franck in Brussel, op 26 oktober in cultureel centrum Westrand in Dilbeek en op 13 november bij de Vieze Gasten in Gent. Info via 02 512 34 25 of op www.forsitia.org.

Zingen op een podium was nieuw voor de meeste acteurs, maar dat hoor je al lang niet meer. © Lief Verbeeck

Forsiti'A nam ook een cd op met de nummers uit de recente muziektheatervoorstelling. © De Chinezen